

Nul·litat judicials

d'actuacions

written by Jaume Singla Sangrà | 30 de gener de 2024

La possibilitat d'una llei d'amnistia per als acusats, processats i condemnats pel procés independentista, manté enfrontats –de forma interessada– a les dues Espanyes. Poc els importa als del PP que els primers beneficiats d'una hipotètica amnistia serien els seus dirigents i, en segon lloc, beneficiaria els alts comandaments de la policia patriòtica que –presumptament– han delinquit en l'ús dels fons reservats i han violat greument els drets ciutadans de milers de catalans.

En un desvergonyat exercici d'hipocresia, els partits espanyols mobilitzen premsa, policia i judicatura, per a posar bastons a les rodes de la tramitació d'una la llei d'amnistia que pot acabar sent caòtica i tocatardana.

Com tenen per costum, els partits estatals han buscat la forma de complicar les coses per a penjar-se la medalla de l'èxit si surten bé... o penjar-se la medalla del fracàs si “gracias a nuestros esfuerzos” surten malament. L'objectiu de la maniobra és alimentar el bipartidisme electoral espanyol que, en el fons, és unipartidisme, car la diferència entre que mani la dreta, el PP, o que mani la part més dretana del PSOE, el funcionament de l'Estat és sempre el mateix: impunitat per als poderosos i càstigs per als febles.

Així, mentre posen Catalunya a l'ull de l'huracà, els ciutadans espanyols no qüestionen els problemes reals del país: l'escassetat d'habitatge, el desmantellament progressiu de la sanitat pública, inflació desfermada, ensenyament deficient, el creixement dels pressupostos militars... i encara voten als de sempre. D'aquesta manera s'asseguren que tot continua igual i res no canvia substancialment. De moment amb

les seves maniobres estan aconseguint que la llei es vagi retardant i molts dels processats veuen avançar uns judicis per uns fets que, a hores d'ara, ja haurien d'estar amnistiats.

No soc jurista, però en la meua professió he vist i viscut una vintena de processos judicials i alguna cosa he après del funcionament de la justícia. Si els polítics realment ho volguessin, hi ha una alternativa més senzilla –i més justa– que l'amnistia. Ara que està demostrat amb documents i enregistraments de veu que des de l'any 2010 una part del Ministeri de l'Interior es va dedicar a fer investigacions prospectives totalment il·legals i va utilitzar ingents quantitats dels *fondos reservados* per a perjudicar polítics i activistes catalans, seria el moment d'exigir la nul·litat d'actuacions judicials relacionades amb la guerra bruta de l'Estat, contra els independentistes catalans.

La nul·litat d'actuacions arxivaria de cop totes les causes obertes que en són milers; netejaria el bon nom dels condemnats –és de justícia fer-ho– i no caldria alterar el ritme legislatiu de Las Cortes per a posar les coses una mica més a lloc. D'altra banda, en alguns casos hi ha hagut una flagrant violació dels terminis legals, que és una causa de nul·litat de tot el procés.

La nul·litat d'actuacions judicials serviria per a posar negre sobre blanc, les ganes de desjudicialitzar la política espanyola, que diu proposar-se Pedro Sánchez. A més una mesura així deixaria sense munició a la dreta més reaccionària i desactivaria els magistrats més recalcitrants, que ja no podrien decidir a qui aplicar l'amnistia. Tots quedarien immediatament nets d'acusacions i podrien continuar amb la seva vida social i professional.

Un dels problemes que hi ha és que una hipotètica nul·litat d'actuacions ha de passar pels òrgans judicials actuals que, no ho oblidem, fa més de cinc anys que tenen el mandat

caducat. En un àmbit com el judicial on els terminis legals són inviolables, Espanya es permet tenir el màxim òrgan judicial amb el mandat caducat, però amb totes les atribucions –i sous i prebendes– vigents. Així no pot funcionar un estat democràtic on la primera premissa judicial és que tots –inclosos els jutges– hem de ser iguals davant la llei. La de l'embut és una llei que només es dona a les dictadures, siguin militars o monàrquiques.

Jo que vaig fer campanya per votar el primer d'octubre, que m'he manifestat amb els CDR, amb el Tsunami Democràtic, que he tallat carreteres –i ho tornaré a fer si em convoquen– no tinc ganes de ser amnistiats per cap dels meus actes polítics. Per a mi, acceptar una amnistia és gairebé rebaixar-se davant els repressors.

La puc acceptar com a mal menor, ja que tinc ganes de veure lliures de culpa a tots els companys de lluita als quals la (in) justícia espanyola els està arruïnant la vida. Si l'amnistia és el camí llarg, feixuc, incert i ple de trampes, prefereixo mil vegades una nul·litat d'actuacions, que en qualsevol altre àmbit de la justícia seria d'aplicació immediata.

La nul·litat d'actuacions judicials resoldria els nostres pitjors maldecaps, sense haver-ho d'agrair a cap partit polític espanyol... ni català.